

Skærtorsdagstanker

over Johannes 13 -14

Af Betty Grønne Ahrenfeldt, Provst for Skive Provsti, sognepræst i Egeris Kirke

Herre, for tiden skal man hele tiden vaske hænder. Det er som at løbe fra Herodes til Pilatus, og selv om det er til alles bedste, så gør de røde, ru hænder noget ved mig. Indeni, forstår du nok. Jeg bliver så let rastløs, urolig. Fik jeg dem skrubbet godt nok inden jeg gik i Fakta? Skal jeg gøre det igen? Hvem kan jeg komme til at skade, hvis jeg ikke gør det på den rigtige måde?

Min sjæl er urolig, og jeg ved ikke, hvor jeg skal finde ro. Så sætter jeg mig til at læse hos Johannes, om hvordan du trådte ind i festlokalet, der var pyntet, som – ja, jeg kommer til at tænke på juleaften. Det var påske, det ved jeg godt. Men disciplene havde det, som danske børn juleaften. De glædede sig, men havde også den dér navnløse uro, som bliver til af lige dele forventning og uvished om fremtiden.

Sådan har jeg det også i dag. Mine børn plejer at komme hjem på Skærtorsdag. Vi spiser lammesteg og flødekartofler og drikker god rødvin til. Og barnebarnet får æblemost og klapper begejstret i flødekartoflerne, så det står som en sky omkring ham. Alle ler.

Men i dag er der ingen som ler. Jeg er alene – eller de har jo ringet og vi har det alle sammen godt og jeg skulle også lade være med at have det sådan. Men mit hjerte banker hårdt, i mit stille hus - og derfor prøver jeg at læse den fortælling om dig hos Johannes. Om hvordan du trådte ind i festlokalet med et vaskefad i hånden og knælede ned foran disciplene, og vaskede deres fødder.

De kunne slet ikke have det. Og det forstår jeg godt – at få vasket sine fødder af et andet menneske – det er virkelig nærgående. Det var slet ikke meningen, at du skulle gøre det. Peter ville ikke have det, han trak fødderne til sig, og jeg tror, jeg ville have gjort det samme. Men du insisterede. På, at du ville have lov til at vaske hans støvede tæer. Og du sagde til ham, at ellers kunne I ikke længere være sammen.

På det her sted i beretningen kommer jeg næsten til at grine. For så vil Peter pludselig vaskes over det hele. Altså! Han forstår ingenting, Peter – og jeg ved heller ikke om jeg gør – men jeg har det ligesom ham. Og det rører mig dybt. At du vaskede de beskidte fødder, inden I gik til bords. Inden det alt sammen skete for dig.

Jeg ser på mine røde, renskurede hænder og tænker på Peter. Griner og græder på samme tid, mens uroen og savnet flakser rundt i mig. Lader øjnene havne hos Johannes igen, på må og få; og ser ordene, dine ord:

“Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud og tro på mig!”

Jeg smører et stykke brød og tager alligevel et glas af den vin vi skulle have delt, børnene og jeg. Mit hjerte slår roligere nu, Herre.

